

Rob Favier

Veertig jaar de Boodschap met een glimlach

Rob Favier (63) zit dit jaar veertig jaar in het vak. De zanger, theoloog en cabaretier kent de Nederlandse kerkelijke kaart op zijn duimpje en weet met zijn 'muziek met een glimlach' mensen bijna week aan week te raken, ergens in het land. „Ik ben een Toon Hermans, een kietelaar. Geen Youp van 't Hek.”

Het is de laatste dag van maart. De dag waarop heel Nederland de zon aambid. Rob Favier begint het interview direct met een kwinkslag - die hem typeert. „Je neemt vanmiddag toch wel even een pilsje hè”, verwijst hij naar het ongewoon zomere weer in het voorjaar. Bid, werk én leef, zo zou je zijn credo kunnen noemen. Hij had eigenlijk vandaag een andere afspraak staan maar die heeft hij 'even laten schieten'. Dus alle tijd voor een gesprek over zijn opmerkelijke carrière van vier decennia in de (christelijke) muziek. „Ik ben van kinds af aan opgegroeid met muziek. Thuis zongen we op zondagmiddag als kinderen met mijn ouders liedjes bij de gitaar. Heus niet allemaal christelijk hoor. Ook *My Bonnie is over the ocean*. De muzikaliteit zat bij me in de genen.” Toen Favier - van huis uit gereformeerd - op de lagere school zat, kon hij al gitarspelen. „Mijn eerste echte optreden was op mijn zesde, samen met mijn broer Fred. Er is een foto van die ik altijd bewaard heb.”

Favier surft mee op de golven van de evangelische vernieuwing in de kerk. Het was in de jaren zeventig en de opkomst van Youth for Christ, die toen voor een revival zorgde met evangelisatieacties; en natuurlijk de bekende koffiebarnes die als paddenstoelen uit de grond schoten. „Ik was vijftien en werd gevraagd om in hands te spelen van YFC, met klinkende namen als Young world en Moving on. Je praat dan over de prehistorie hè. Zo iets als een gospel-scene bestond nog niet eens.”

Het vervolg werd The Carpenters Tools, een muziekgroep waar hij in de periode 1972-1973 mee door Europa trok voor evangelisatieconcerten. „We traden vijfhonderd keer (!) op in één jaar - waarvan heel veel concerten in Nederland - maar ook in Frankrijk, Duitsland, Polen, Spanje, Portugal en Engeland. Aan het eind waren we kapót. Ook omdat er niet echt goed voor ons gezorgd werd, kan ik je zeggen. Europa zag er ook nog totaal anders uit. Polen was nog echt een Oostblokland.”

Toen hij terugkwam van dat avontuur besloot Favier theologie te gaan studeren aan de hervormde predikantsopleiding aan de Universiteit Utrecht. „Met een uitstapje naar geneeskunde, maar ik heb uiteindelijk toch gekozen voor theologie. Alle papertjes heb ik, en ik zou me zo beroepbaar kunnen stellen als dominee.” Maar de intentie was nooit om de kansel op te gaan. Zijn hart lag bij de muziek en via dat talent wilde hij de christelijke Boodschap brengen.

„Op een bepaald moment heb ik een keer aan een vriend gevraagd: ga jij eens in de zaal zitten en zeg eerlijk wat je ervan vindt.” Favier bleek mensen op een prettige manier te raken, ook door zijn humor.

Een optreden tijdens een congres van Youth for Christ „met zeventienderd mensen uit heel Nederland” zorgde ervoor dat hij landelijk bekend raakte. „Mijn combinatie van muziek met een glimlach en een geestelijk verhaal was totaal nieuw voor die tijd. Na die dag stroomden de boekingen binnen.” In 1988 kwam

zijn eerste lp uit. *En roos op de weg*. Daar kreeg hij direct de Zilveren duif voor, de belangrijkste muzikale prijs in de gospelwereld. Omdat het best een gok was of hij van de muziek kon leven was hij ook begonnen als godsdienstdocent in Papendrecht, een baan van 29 lesuren in de week.

Het was gekkenwerk. Een fulltime baan in het onderwijs en in de week-ends optreden. Ik merkte: dat kan ik niet volhouden. Ik raakte overspannen en toen heb ik samen met mijn vrouw Els het besluit genomen om beroepsmuzikant te worden. Een behoorlijke stap als je de monden van drie kleine kinderen moet voeden. Ik had op school een baangarantie tot mijn 65e, maar ik volgde mijn hart.” Zes uren bleef hij lesgeven - tot op de dag van vandaag - aan havo/vwo-leerlingen op CSG De Lage Waard.

In 1992 volgde zijn tweede album, nu op cd. *Met een glimlach*. „Het eerste exemplaar overhandigde ik aan Toon Hermans. Dat zorgde voor een geweldige pr. De wereld draait om kennis, niet om kennis, dat weten we allemaal. Het was bij Hermans thuis in Bosch en Duin, in de keuken. Ik weet nog dat hij zenuwachtig was, terwijl ik dat natuurlijk niet verwachtte van iemand met zo'n status. Toen dacht ik: iedereen heeft dat dus.”

De foto van Favier met Toon Hermans ging *viral*, zoals we dat nu zouden zeggen. „Ik was de eerste

Mijn combinatie van muziek met een glimlach en een geestelijk verhaal was totaal nieuw voor die tijd

gospelartiest die een paginagroot interview kreeg in dagblad *Trouw*. En daarna belde nota bene het *Algemeen Dagblad*, waar je het al helemaal niet van verwachtte. Die maakten een verhaal met de kop: *Het variéte van Rob Favier*. Ik werd uitgenodigd door de EO, en zo ging het maar door.”

In het telefoonboek
Van Favier is bekend dat hij benaderbaar bleef voor media, maar juist ook voor plaatselijke kerken en christelijke organisaties. Hij staat gewoon in het telefoonboek in Groot-Ammers

Ik wil zegenen, niet tegen de schenen schoppen. Ik ben meer een Toon Hermans, een kietelaar

en er zit geen boekingskantoor tussen. „Toen ik populair werd stonden er allemaal mensen bij me op de stoep die me wel wilden helpen als boekingsagent. Ik heb het heel even geprobeerd, maar ik vond het niks.” De zanger en entertainer zweert bij

het persoonlijke, directe contact. „Je moet er tijd voor nemen, maar het levert me ook heel veel tijd op. Ik weet namelijk direct als iemand me belt wat ze van me verwachten. Je gaat de diepte in, vraagt door wat voor kerk of organisatie het is.”

Hij heeft thuis een database waarin al zijn optredens staan sinds 10 februari 1977. „In totaal nu 2587. Ik kan met één druk op de knop zien waar ik heb opgetreden, wat voor programma ik gedaan heb en welke grap ik in 1992 in Harlingen tijdens een voorstelling maakte”, zegt hij lachend. Een vrijwilligster voerde ooit, in drie maanden tijd, twee avonden per week, al die data in. „Ik heb daardoor nog maar één keer gehad dat ik me vergaloppeerde. Ik was in een kerk in Amersfoort en daar was ik een jaar eerder ook geweest. Na afloop kwam er iemand bij me: „Het was leuk hoor, maar volgende keer wel even een andere grap. Deze hadden we al gehoord...”

Een mooie anekdote is er ook over Apeldoorn. „Ik was uitgenodigd door een strenge Gereformeerde Bondsgemeente, en over mijn komst ontstond een rel. Dus het werd afgezegd. Later werd ik gebeld door de kerkenraad of ik misschien wilde komen bij een 'heidessie' waarin ik wat vertelde over hoe je jeugd kunt bereiken en ook een kijkje in de keuken kon geven van wat ik doe. Dat pakte heel goed uit. Het jaar erma werd ik alsnog gevraagd voor een

optreden en ging de polonaise door de kerk.”

Favier heeft alle stromingen die er in kerkelijk Nederland zijn wel bezocht. Van heel veel PKN-gemeenten tot pinkster. Leger des Heils, vrijgemaakt en christelijk-gereformeerd. Alle smaken die je kunt bedenken. „Ik wil zegenen, niet tegen de schenen schoppen. Ik ben meer een Toon Hermans, een kietelaar. Ik ben geen Youp van 't Hek, er niet op uit om te provoceren of te kwetsen.” Hij is een woordkunstenaar. „Bij mijn optredens kun je lachen, maar ook bloedserius aan het nadenken worden gezet. Ik stel me ook kwetsbaar op. Vertel bijvoorbeeld eerlijk dat ik zelf overspannen ben geweest en dat herkennen mensen dan. Tegelijk kan ik er ook een grap over maken. Dan zeg ik: 'dat kan de besten gebeuren en daarom ben ik het twee keer geweest'. Daarmee haal je de zwaarte eraf en staan mensen na afloop ineens te vertellen dat ze 'zelf ook in een burnout zitten’.”

Veertig jaar in het vak, dat maakt dat hij de hele ontwikkeling in de kerken heeft gezien. „De secularisatie begon toen ik het podium opstapte”, grapt hij. „Zonder gekheid: ik maak me geen zorgen, maar ben wel realistisch. Ik kom wel eens in kerken en dan denk je hier zijn zoveel gruze kopjes, over dertig jaar is hier niemand meer...”